

คำนำ

“เหตุเกิดที่นวลวรรณศึกษา” เป็นเรื่องราวของการมองเห็นของเด็กๆ โรงเรียนนวลวรรณศึกษา โดยมองแบบต่อยอดงานของเด็กมากกว่าอ่านเรียงความแล้วค้นหาคำผิด ผมคัดเลือกผลงานของเด็กๆ เพียงไม่กี่เรื่องจากงานทั้งหมด 60 เรื่อง มานำเสนอในครั้งนี้ เพื่อเสนอมุมมองอีกมุมมองหนึ่งของคุณครูและผู้ปกครองที่สนใจจะพัฒนาลูกศิษย์หรือบุตรหลานของท่าน

ทักษะการอ่านเป็นเรื่องที่สร้างความยุ่งยากใจให้แก่รัฐมานานแสนนาน โครงการรณรงค์ให้คนไทยมีนิสัยรักการอ่านเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จนสถิติการอ่านเพิ่มขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่ทักษะการเขียนนั้นยังไม่มีมีการชักชวนให้คนไทยรักการเขียน ผมเห็นว่า การอ่านกับการเขียนเป็นสิ่งคู่กัน ถ้าจะให้เด็กอ่านต้องให้เขาเขียน ถ้าจะให้เขาเขียนต้องให้เขาอ่าน ดังนั้นเมื่อผมไปที่โรงเรียนนวลวรรณศึกษา ผมเข้าไปเยี่ยมเด็กๆ ผมก็ได้อ่านงานเขียนของพวกเขา ผมชอบจึงนำมาเล่าสู่กันฟัง

ผมขอบคุณคุณคุณนวลลออ สาครนาวัน ผู้จัดการโรงเรียนนวลวรรณศึกษา (สุขุมวิท 103 ซ.ประวิทย์และเพื่อนบางจาก พระโขนง กทม. 10260) และคุณครูอุมาภรณ์ เขาวลิต ครูผู้ตั้งใจสอนให้เด็กๆ รักการอ่าน การเขียน ที่เปิดโอกาสให้ผมได้พบกับเด็กๆ จึงได้อ่านผลงานของพวกเขา ขอขอบคุณทุกท่านที่ติดตามอ่านงานของผมด้วยครับ

ชาตรี สำนาน

11 ต.ค. 55

081-9576136

ตอนที่ 1

พบเพชร

มีเพื่อนครูบางท่านถามผมว่า “เวลาอ่านงานของเด็กผมคิดอย่างไร” ผมจะบอกทุกคนว่า ผมอ่านเพื่อหาสิ่งถูกมาต้อยอดให้เด็กๆ ดังนั้นเด็กๆ จะไม่เห็นวงกลมสีแดงบนผลงานของเขา เพราะผมไม่ได้จับผิดเขา เขาจึงไม่มีที่ผิด ก็มีคนถามผมต่อไปอีกว่า แล้วถ้าเด็กเขียนคำผิดล่ะจะทำอย่างไร เท่าที่ผมเคยปฏิบัติมาคือ

1. ผมจะจดคำที่เด็กเขียนผิดไว้ในสมุดของผม เพราะถ้าเด็กเขียนคำนั้นผิดครั้งแรก ผมจะไม่ถือว่าเขียนผิด เขาอาจจะลืมก็ได้หรือเขารับจึงเขียนพลาดไป ซึ่งผมเองก็เคยเขียนพลาดมาแล้ว แต่ถ้าเขาเขียนผิด 2 ครั้งขึ้นไป ผมจะถือว่าเขาเขียนผิด เราจะต้องนั่งพูดคุยกันหาทางแก้ไขกัน

วิธีการแก้ไข ผมมักจะถามเด็กว่า “เขียนอย่างนี้ถูกไหม ครูอยากรู้ลองช่วยเปิดพจนานุกรมให้หน่อย?” ฝึกให้เขาใช้เครื่องมือประกอบการเขียน หรือเขียนคำที่ถูกให้ แต่มักจะใช้วิธีแรกมากกว่า เพราะเด็กผ่านการค้นคว้า เขาจะจำได้นาน

2. การที่เด็กเขียนผิด ผมจะไม่คิดว่าเด็กเขียนผิด ผมจะคิดว่า **ผมยังสอนให้เขาเขียนได้ไม่ถูก** นั่นคือผมต้องหาวิธีการแก้ไขและผมต้องปรับปรุงที่ตัวผมเองมากกว่าไปโทษเด็ก

เวลาผมอ่านเรียงความของเด็กๆ นั้น ผมจะอ่านความที่เด็กๆ นำมาเรียงกันว่ามี**ความถูกต้อง**มากน้อยเพียงใด มี**ความดี ความงาม**ตรงไหน มากกว่าค้นหาคำที่เขียนผิด แต่ถ้าเจอคำผิดผมจะจดบันทึกไว้ดังนี้

วันที่	สิ่งที่พบเห็น
1 ก.ย. 55	วันนี้ ประสิทธิ์เขียนคำว่า แก้ง เป็น แก้ง จึงจดบันทึกไว้ แต่ไม่คิดว่า ประสิทธิ์เขียนผิด เขาอาจจะเผลอไปก็ได้
2 ก.ย. 55	วันนี้ ประสิทธิ์เขียน แก้ง อีก แสดงว่าเขาเขียนผิดจริง เพราะซ้ำ 2 ครั้งแล้ว จึงเรียกประสิทธิ์มาพูดคุยกัน ถามถึงเรื่องที่เขียนว่า “ทำไมจึงเขียนเรื่องนั้นมาส่งครู” ประสิทธิ์ตอบว่า “ผมโดนเพื่อนแก้งครับ” จะสังเกตได้ว่า ประสิทธิ์
3 ก.ย. 55	พูดคำควบกล้ำพลาดจึงส่งผลให้เขียนคำนั้นผิด จึงให้ประสิทธิ์เปิดพจนานุกรมดูคำนั้น และพูดให้ถูก

	วันนี้ ประสิทธิ์เขียน แกล้ง ถูก เวลาอ่านออกเสียงก็อ่านถูก แต่พอถึงคำแกล้ง เขาจะหยุดชะงักนิดหนึ่งเหมือนรวบรวมสติแล้วอ่าน เชื่อว่าต่อไปเขาคงจะเขียนแกล้งได้ถูกต้อง แต่ต้องสังเกตต่อไป
--	---

การบันทึกรายละเอียดที่พบเห็นพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล จะเป็นข้อมูลหรือเครื่องมือในการวิจัยในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

3. ยังมีวิธีช่วยเหลือเวลาที่เด็กๆ เขียนคำผิดซึ่งผมใช้บ่อยๆ เมื่อต้องการให้เด็กคนนั้นเขียนคำได้ถูกต้องไวๆ ผมจะเขียนแสดงความคิดเห็นของผมลงไปท้ายผลงานของเด็ก เช่น คำว่า แกร้ง ผมจะเขียนว่า

“อ่านเรื่องของประสิทธิ์แล้วชอบมาก เพราะตอนเด็กๆ ครูก็เคยดูเพื่อนแกล้งเหมือนกัน แต่ครูไม่โกรธคนที่แกล้งครู ลองเขียนเล่าเรื่องอื่นๆ ให้ครูอ่านอีกนะ”

ผมสังเกตเห็นเด็กเจ้าของผลงานอ่านแล้วหันมามีกับผมและรีบแก้คำผิดคำนั้นทันที แต่ผมชอบวิธีการค้นหาคำถูกจากพจนานุกรม เพราะเด็กๆ จะรู้จักการใช้พจนานุกรมให้เป็นประโยชน์ต่อการอ่าน การเขียน และเด็กจะรู้จักการค้นหาคำรู้ได้ด้วยตนเอง

ในการขึ้นมากรุงเทพ ครั้งนี้ของผมจะว่าเป็นการบังเอิญก็คงไม่ใช่ เพราะผมจะมารับการตรวจหัวใจตามที่คุณหมอนัดไว้ แต่ผมขึ้นมาก่อนกำหนดเลยมาพักที่บ้านพักภายในโรงเรียนนวลวรรณศึกษา วันนี้ผมว่าง (7 ส.ค. 55) ถือโอกาสมานั่งคุยกับเพื่อนครูที่โรงเรียนนี้

ยังเข้าอยู่ เด็กๆ ทอยยกันมาโรงเรียน ผมนั่งคุยกับคุณนวลลออ สาครนาวัน เจ้าของและผู้จัดการโรงเรียน มีเด็กผู้หญิง 2 คน เข้ามาพบคุณนวล เพื่อมาขอพรจะไปแข่งขันการอ่านออกเสียง หนึ่งในจำนวนนั้นพูดไปสักร้อยคำก็ร้องไห้ เมื่อสอบถามได้ความว่า เมื่อวานนี้กลับจากโรงเรียนไปบ้านไม่เห็นกระรอกที่เลี้ยงไว้ มันตายก่อนเธอจะไปถึง จึงยังเสียใจอยู่ คุณนวลพูดปลอบใจ จนปิ่นเด็กผู้หญิงคนนั้นคลายความเสียใจลงได้ คุณนวลแนะ ทำให้ปิ่นรู้จักกับผม เราพูดคุยกันครู่หนึ่ง คุณครูก็มารับตัวเพื่อเดินทางไปยังสถานที่แข่งขันอ่านออกเสียง ก่อนจากกันผมบอกปิ่นว่าเขียนเรื่องกระรอกของปิ่นให้ผมอ่าน พรุ่งนี้ผมจะคอยอ่าน แล้ววันรุ่งขึ้น เด็กหญิงกุลนภา พิบูลย์ศิลป์ หรือ ปิ่น เด็กน้อยน่ารักก็ส่งเรื่อง “กระรอกน้อยของฉัน” ให้ผมอ่าน เธอเขียนว่า

กระรอกน้อยของฉัน

ฉันเพิ่งมีกระรอกตัวแรกที่รักและห่วงใย ฉันดูแลเจ้ากระรอกน้อย คล้ายๆ คุณแม่คน

พ่อซื้อกระรอกตัวนี้มาให้ฉัน ฉันตั้งชื่อมันว่า “ซานต้า” เพราะฉัน ชื่อมันมาตอนเดือนธันวาคม ช่วงวันคริสต์มาส เลยให้ชื่อมันว่า “ซานต้า”

ฉันเลี้ยงซานต้าโดยให้กิน “ซีรีแล็ค” เพราะคนขายกระรอกตัวนี้ บอกฉันมาอย่างนี้ ตอนกระรอกตัวเล็กๆ ฉันจะขงซีรีแล็คให้กิน แต่พอ ซานต้าโตขึ้น ฉันให้ซานต้ากินผลไม้

ฉันชอบเล่นกับซานต้าทุกวัน

ฉันรักซานต้า

แต่เมื่อ 6 ส.ค. 55 ฉันกลับไปถึงบ้านตอนเย็น ฉันเห็นกรงของซาน ต้าว่างเปล่า ยายบอกฉันว่า “ซานต้าตายแล้ว” พ่อได้ยินคำนี้ กระเป่าที่ ฉันถืออยู่หลุดจากมือไปตอนไหนไม่รู้ ฉันล้มตัวลงกับพื้นบ้านแล้ว ร้องไห้ จังหวะนั้นมันทำให้ฉันคิดได้ว่า ความรักความเสียใจมันเป็น อย่างไร

ฉันฝังซานต้าไว้ที่ใต้ต้นพุทธรักษา ก่อนฝังฉันบอกซานต้าว่า “แล้ว วันหน้าค่อยเจอกันใหม่นะ”

ฉันรักซานต้า

ด.ญ.กุลนภา พิบูลย์ศิลป์ (ปิ่น) ป.5

7 ส.ค. 55

อ่านเรื่อง “กระรอกน้อยของฉัน” จบลง สิ่งแรกที่ผมคิดคือ ปิ่น เขียนเรื่องจากเรื่องจริง เรื่องจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตของปิ่นเอง ปิ่น สามารถหยิบเรื่องราวจากสิ่งที่พบผ่านเข้ามาในชีวิตของปิ่นมาเล่าให้ผู้ อ่านฟังได้อย่างน่าอ่าน การเขียนเรื่องแบบนี้เรียกว่า **“การเขียนเรื่อง จากประสบการณ์”** ชนะ เวชกุล. (2524). ได้กล่าวถึงการเขียนเรื่อง จากประสบการณ์ว่า

“เรื่องราวจากประสบการณ์นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ในแง่ความ สำคัญของเหตุการณ์นั้นๆ สถานที่ของเหตุการณ์ บุคคล ที่เกี่ยวข้องกับ เหตุการณ์...”

สำหรับกลวิธีการเขียน ชนะ เวชกุล. (2524) กล่าวว่า “ในลักษณะ ของกลวิธีการเขียน อาจใช้กลวิธีการเขียนเรื่องสั้นก็ได้ คือผู้เขียนเล่า เหตุการณ์ไปตามลำดับเวลาก่อนหลัง วิธีนี้ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องได้ง่าย”

คำกล่าวของ **ชนะ เวชกุล** ที่ผมยกมาอ้างถึงนั้น เมื่อนำมาพิจารณาผลงานของ **ปิ่น** ก็จะเห็นภาพชัดเจนดังนี้

1. เกี่ยวกับรายละเอียด ปิ่นให้รายละเอียดเรื่องกระรอกน้อยของฉัน มากพอที่ผู้อ่านจะรู้ว่า ปิ่นได้กระรอกมาจากไหน เมื่อไร เขาตั้งชื่อว่าอย่างไร เขามีวิธีการเลี้ยงดูแบบใด และสุดท้ายเกิดอะไรขึ้นกับเขา เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ณ ที่ใด เมื่อใด ปิ่นเขียนเล่าละเอียดมาก อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่าย

2. กลวิธีการเขียน ปิ่นเขียนเรื่องแบบการเขียนเรื่องสั้น ความหมายของเรื่องสั้นนี้ **เอช.จี.เวลส์** (H.G.Wells) (อ้างถึงในชนะ เวชกุล. 2524) โดยให้คำนิยามว่า

“เรื่องสั้นคือ เรื่องอ่านเล่นที่อาจจะอ่านกันจบภายใน 1 ชั่วโมง และเรื่องนั้นเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจ ความรื่นรมย์ ไม่จำกัดว่าเป็นเรื่องที่จะต้องมิดีมิดมิด ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องคนหรือไม่ใช่คน เรื่องไม่จำเป็นต้องซาบซึ้งเข้าไปในความคิดอย่างเดียว และไม่จำเป็นต้องสนุกสนานเพียงผิวเผิน เรื่องอาจจะน่าสะพรึงกลัว น่าสังเวช และอาจจะน่าหัวเราะก๊ากน้ำหูน้ำตาไหล หรืออาจจะสดสวยสนุกสนาน เรื่องสั้นประกอบด้วยสภาพเหล่านี้แล้วก็อาจจะอ่านกันได้ระหว่าง 15 นาทีถึง 50 นาที”

เพื่อจะได้มองเห็นภาพของคำว่า เรื่องสั้น ชัดเจนขึ้น ขอนำ “ลักษณะของเรื่องสั้น” ที่ **ชนะ เวชกุล. (2524)** กล่าวถึงไว้ว่า เรื่องสั้นมีลักษณะดังนี้

“1. **มีโครงเรื่อง** หมายถึงกลวิธีในการแสดงพฤติกรรมในลักษณะขัดแย้งกันในระหว่างตัวละคร หรือขัดแย้งกับตัวเอง หรือขัดแย้งกับสังคม หรือขัดแย้งกับธรรมชาติ เป็นจุดเริ่มต้นของความยุ่งยากให้ผู้อ่านฉงน อยากรู้ว่าเกิดมีอะไรต่อไป พยายามทำให้อ่านสนใจใคร่รู้ แล้วดำเนินเรื่องให้จบลงด้วยผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. **มีจุดหมายของเรื่องอย่างเดียวกัน** และมีผลอย่างเดียวกัน คือผู้เขียนจะต้องเสนอแนวคิดหรือแก่นเรื่อง (Theme) เพียงอย่างเดียว อาจจะเป็นทฤษฎีหรือความคิดแง่ใดแง่หนึ่งของชีวิตเพียงอย่างเดียว เช่น “ความไม่แน่นอนของชีวิตมนุษย์” ผู้เขียนจะต้องเขียนชะตาคนเพียงคนเดียว

3. **มีตัวละครน้อย** ตัวละครที่แสดงบทบาทสำคัญที่สุดควรมีตัวเดียว แล้วมีตัวละครประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวเอก เพื่อให้เรื่องดำเนินอย่างรวดเร็ว รวบรัด โดยปกติไม่ควรมีตัวละครเกิน 5 ตัว ซึ่งจะต้องสนับสนุนตัวเอกให้เด่นชัดขึ้นเท่านั้น

4. ใช้เวลาน้อย ระยะเวลาในการทอเรื่อง ไม่ควรใช้เวลานานกว่าจะจบเรื่อง อาจมีระยะเวลาหนึ่งวัน หากใช้เวลานานอาจทำให้การติดต่อสืบเนื่องของเหตุการณ์ขาดตอนเรื่องไม่ชัดเจน ยิ่งใช้เวลาน้อยเท่าใด เรื่องยิ่งชัดขึ้น

5. มีขนาดสั้น การเขียนเรื่องสั้นจะพรรณนาบรรยายยืดยาดไม่ได้ ต้องใช้คำอย่างประหยัด มุ่งตรงไปตรงมา ความสั้นมักจะกำหนดเป็นคำกล่าวกันว่า ขนาด 4,000 ถึง 5,000 คำ เป็นเรื่องเสนอพอเหมาะ (4 ตัวอักษรคิดเป็น 1 คำ) ในเรื่องของจำนวนคำนี้ได้จำกัดลงไปอย่างแน่นอน บางเรื่องอาจใช้ 1,500 คำ แต่บางเรื่องอาจใช้ถึง 7,000 คำ หรือ 10,000 คำ จึงทำให้มีการเรียกชื่อ เรื่องสั้นที่สั้นกว่าธรรมดาว่า “เรื่องสั้น-สั้น” (Short-Short Story) และเรื่องที่มีขนาดยาวกว่าธรรมดา เรียกว่า “เรื่องสั้นขนาดยาว” (Long Short Story)

6. มีความกระชับรัดกุมทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินเรื่อง การพรรณนาฉาก บทสนทนา ฯลฯ ผู้เขียนต้องอาศัยกลวิธีประหยัดคำ คือ ใช้คำให้น้อย แต่ได้ความมากที่สุด เนื้อหาของเรื่องต้องแน่นและรสของเรื่องอยู่ในสภาพที่เข้มข้นที่สุด

มาถึงตรงนี้ก็พอที่จะมองเห็นภาพงานของปิ่นได้แล้วว่า เรื่อง “กระรอกน้อยของฉัน” นั้น ปิ่นเขียนจากประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับปิ่น โดยใช้วิธีการเล่าเรื่อง แบบเรื่องสั้น-สั้น (Short-Short Story) เพราะเรื่องราวที่ปิ่นเขียนเล่า นั้น ผู้อ่านอ่านภายในเวลาไม่เกิน 10 นาทีก็จบ การบรรยายไม่ยืดยาดใช้คำประหยัด ตัวละครที่แสดงบทบาทสำคัญมีเพียงปิ่น (ผู้เล่า) กับกระรอกน้อย ปิ่นวางโครงเรื่องที่เห็นลักษณะความขัดแย้งในตัว ของปิ่นเอง กลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้เป็นกลวิธีการเล่าแบบใช้บุรุษที่หนึ่งซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นตัวเล่า โดยใช้คำแทนตัวผู้เล่าว่า “ฉัน” และมีจุดหมายของเรื่องหรือแก่นเรื่อง (Theme) ที่สอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ว่า “ที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์” ถึงแม้ปิ่นจะไม่เขียนออกมาตรงๆ แต่เธอเขียนบอกเป็นนัยๆ ว่า “ฉันคิดว่า ความรักความเสียใจนั้นเป็นอย่างไรร”

สำหรับกลวิธีการเล่าเรื่องนั้น ทองสุข เกตุโรจน์ (2519) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

กลวิธีในการเล่าเรื่องแบ่งออกได้เป็น 4 วิธีดังนี้

1. ใช้บุรุษที่หนึ่งซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นผู้เล่า โดยใช้บุรุษที่หนึ่งคือ “ผม” “ฉัน” “ดิฉัน” “ข้าพเจ้า” และ “เรา” อันเป็นตัวละคร

สำคัญเล่าเอง เป็นที่นิยมใช้กันมากพอสมควร ข้อดีที่เห็นได้ชัดเจนในการใช้วิธีนี้คือ ทำให้ผู้อ่านเห็นจริงเห็นจัง เพราะเชื่อว่าเรื่องเล่านั้นเกิดขึ้นแก่ผู้ประพันธ์จริงๆ

2. ใช้บุรุษที่หนึ่งซึ่งเป็นตัวละครรองในเรื่องเป็นผู้เล่า ตัวละครรองที่เป็นผู้เล่านี้ มักจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับตัวละครสำคัญ เพื่อจะได้เล่าเรื่องราวหรือแม้แสดงความคิดเห็นที่ตนได้สังเกตหรือได้ฟังมาจากตัวละครสำคัญได้ การใช้วิธีที่สองนี้ดีกว่าวิธีที่หนึ่ง ตรงที่ตัวละครรองซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้เล่า สามารถบรรยายการกระทำ อุปนิสัยใจคอ คุณงามความดีของตัวละครสำคัญ ซึ่งถ้าหากตัวละครสำคัญนั้นเป็นผู้เล่าเสียเอง ก็ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นเช่นนั้นได้ นอกจากนี้ตัวละครรองยังสามารถเล่าเรื่องของตัวละครอื่นๆ ตามที่ตนได้ยินได้ฟังได้เห็นมาได้ ทุกตัวทุกแง่ทุกมุม ผู้เล่าประเภทนี้เหมือนกับคนกลางที่ได้ยินได้ฟังได้เห็นการสนทนา การทะเลาะวิวาท ฯลฯ ของบุคคลอื่น แล้วนำเรื่องที่ตนได้ยินได้เห็นนั้นไปเล่าให้คนอื่นๆ ฟังอีกต่อหนึ่ง

3. ผู้ประพันธ์ในฐานะที่เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างเป็นผู้เล่า วิธีนี้เป็นวิธีที่นิยมกัน เพราะผู้ประพันธ์สามารถเล่าเรื่องของตัวละครได้ทุกตัว ไม่ว่าตัวละครนั้นๆ จะคิดเรื่องอะไร รู้สึกอย่างไร และทำอะไรทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง ผู้ประพันธ์อาจจะเปิดเผย ความคิดความอ่านของตัวละครทั้งหมดก็ได้ หรือปิดบังความคิดความอ่านนั้นไว้บางส่วน หรืออาจจะปิดบังไว้สักระยะเวลาหนึ่งแล้วค่อยเปิดเผยเมื่อถึงเวลาที่ต้องการก็ได้ ยิ่งกว่านั้นบางครั้งผู้ประพันธ์อาจจะสอดแทรกคำพูดของตนเข้ามา หรืออาจให้ความเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของตัวละครบางตัวก็ได้

4. ผู้ประพันธ์ในฐานะที่เป็นผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่า หน้าที่ของผู้ประพันธ์ในวิธีที่สี่นี้ ก็คือรายงานเฉพาะสิ่งที่ตนเห็นหรือได้ยินได้ฟังได้สังเกตการสนทนาหรือการกระทำของตัวละครเท่านั้น ไม่อาจทราบความรู้สึกและความคิดของตัวละครได้เลย ผู้ประพันธ์มีหน้าที่ประหนึ่งผู้สังเกตการณ์ รูปของเรื่องสั้นหรือนวนิยายที่ใช้กลวิธีนี้จึงคล้ายกับบทละครมาก...”

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเป็นเพียงทฤษฎีหรือหลักการที่ผมอาศัยเพียงแค่ว่าเป็นเครื่องบอกทางว่า ปืนเดินมาได้แค่ไหน เพียงใด มีอะไรที่พบเห็นสิ่งที่ซ่อนลึกในตัวเรื่องราวที่ปืนเขียนบ้าง เพื่อจะช่วยเหลือให้ปืนเดินไปข้างหน้าได้อย่างถูกต้อง

ผมมองเห็นภาพงานของปิ่น ดังที่ได้เขียนมาแล้วข้างต้น ผมนึกต่อไปว่า ผมจะช่วยเหลือปิ่นได้อย่างไรบ้าง ผมมีสูตรการทำงานของผมว่า

อ่าน (งานของเด็กให้) **ออก**

บอก (สิ่งที่อ่าน) **ได้**

ใช้เป็น (เครื่องมือการชี้แนะ)

เห็นแวว (เห็นศักยภาพของผู้เรียนคนนั้น)

ผมสำนึกอยู่เสมอว่า หน้าที่ของครูคือ ผู้ช่วยเหลือในการพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคล ผมมีความเชื่อว่า**ไม่มีเด็กโง่** แต่มีเด็กที่ไม่เก่งไปทุกอย่าง เด็กแต่ละคนจะมีความดี ความเก่ง ความถนัดอย่างน้อยหนึ่งอย่าง และอย่างหนึ่งที่เขาถนัดนั้น ถ้าได้รับการพัฒนาเขาจะเก่ง แล้วว่าเขาเก่งอย่างหนึ่งอย่างไร เขาก็จะพัฒนาตัวเองให้เก่งเพิ่มขึ้นได้ในสิ่งนั้นหรือสิ่งที่ใกล้เคียงกัน

การอ่านงานของเด็กจนทะลุเข้าไปในมิติของเด็กคนนั้น จะใช้ให้ครูมีข้อมูลในการ**ใช้เป็น**เครื่องมือชี้แนะผู้เรียนให้พัฒนาต่อไปตาม**แววที่เห็น** แล้วก็**บอก**ให้เด็กรู้ตามสิ่งที่เราพบเห็นพร้อมกับ**กระตุ้น** หรือ**เร้า** ให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะฝึกฝนต่อไป

ผมใช้วิธีแสดงความคิดเห็นของผมลงไปในส่วนที่ว่างของงานเด็ก หรือเพิ่มหน้ากระดาษให้ในกรณีที่แสดงความคิดเห็นยาว การเขียนข้อความสั้นๆ นั้นเพื่อเร้าใจผู้เรียนให้คิดทำงานต่อ แต่การเขียนแสดงความคิดเห็นยาวนั้นเพื่อ บอกสิ่งที่พบเห็นจากการอ่านงานของเขา แล้วชี้แนะแนวทางให้เขาเดินต่อไป

กับงานของปิ่น ถ้าผมเขียนสั้นๆ ผมจะเขียนว่า

ดีใจที่ได้อ่านเรื่อง “กระรอกน้อยของฉัน” ปิ่นเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์เก่งมาก ครูเชื่อว่า ปิ่นสามารถเขียนเรื่องแบบนี้ให้ครูอ่านได้อีก ครูคอยอ่านเรื่องต่อไปของปิ่นอยู่นะ
--

ถ้าจะเขียนแบบยาวๆ ผมจะเขียนว่า

เรื่อง “กระรอกน้อยของฉัน” ครูอ่านแล้วชอบมาก ชอบตรงที่ปิ่นเขียนแบบ “เล่าเรื่องจากประสบการณ์จริง” โดยที่ปิ่นนำเรื่องที่ปิ่นพบเห็นด้วยตนเอง มาเขียนเล่าให้ผู้อ่าน อ่านด้วยภาษาง่ายๆ ตรงไปตรงมากะทัดรัด แต่สามารถรู้เรื่องที่อ่านนั้นได้อย่างดี นี่คือความเก่งของปิ่น โดยเฉพาะวิธีการเขียนเรื่องของปิ่นเรื่องนี้ ปิ่น

เขียนแบบเขียนเรื่องสั้น-สั้น (Short-Short Story) ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านจบภายในเวลา 5-10 นาที จุดเด่นของเรื่องที่ปิ่นเขียนอีกอย่างหนึ่งคือ ปิ่นแทรกคุณธรรมเข้าไปในเรื่อง โดยไม่ได้บอกเล่าอย่างตรงไปตรงมา แต่ผู้อ่านอ่านแล้วต้องคิดและคิดได้หลายแง่มุมกับข้อความที่ปิ่นเขียนว่า “จังหวัดนั้นมันทำให้ฉันคิดว่า **ความรัก ความเสียใจมันเป็นอย่างไร**” นี่คือเสน่ห์ของเรื่องนี้

ปิ่นลองชวนคุณพ่อออกเดินตามถนนในหมู่บ้านเวลาเข้ามิดพบเห็นอะไรแล้วนำมาเขียนเล่าให้เพื่อนๆ อ่าน ครูก็คอยอ่านด้วยหรือปิ่นไปเที่ยวที่ไหนก็ตามลองนำมาเขียนเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้เพื่อนๆ อ่าน ครูเชื่อว่าหนูเขียนได้ดี ครูคอยอ่านเรื่องของเธอยูนะ

ตอนที่ 2 ดูให้เห็น

เมื่อเขียนตอนที่ 1 จบลงไป และมอบให้เพื่อนครูบางท่านอ่าน ก็มีเสียงถามว่า “ทำไมวิเคราะห์เจาะลึกอย่างนั้น แล้วจะใช้เวลาไหนอ่านวิเคราะห์ได้”

ผมฟังคำถามแล้วรู้สึกเฉยๆ เพราะคำตอบที่เขาต้องการคือ **“จะใช้เวลาไหนอ่านวิเคราะห์”** มากกว่าวิธีการวิเคราะห์เจาะลึก

ผมเชื่อว่า การเป็นครูมืออาชีพนั้นอยู่ตรงที่ **รู้จักเด็กอย่างลึกซึ้ง** พฤติกรรมของผู้เรียนที่ครูคอยสังเกตอย่างต่อเนื่องกับผลงานของผู้เรียนที่น่าเสนอ เป็น**ข้อมูล**ที่ดีสำหรับครูนำสู่การรู้จักผู้เรียน ครูยุคใหม่ในศตวรรษที่ 21 นี้ จะต้องพัฒนาตนเองจากผู้สอนแบบบอกความรู้มาเป็น**“ครูฝึก”** (Coach) การที่จะฝึกผู้อื่นได้ ผู้ฝึกจำเป็นที่จะต้อง**รู้ทาง**ของผู้ที่เราจะช่วยฝึกให้นั้น หมายถึงว่า ครูจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้แนวทางการเขียนหรือ**ลีลาการเขียน**ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อที่จะช่วยต่อยอดให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนี้คือหน้าที่ของคนเป็นครู เพราะฉะนั้นเวลาที่ครูวิเคราะห์ผลงานผู้เรียนเวลาใด ตรงไหน ตรงนั้น เวลานั้นครูก็ทำหน้าที่ ครูทำหน้าที่ครูได้ตลอดเวลา ลองสังเกตดูเวลานั่งกินข้าว เราไม่ได้กินข้าวแต่เรานั่งนึกเรื่องอะไรไม่รู้เรื่อยเปื่อยไป ถ้าเวลานั้นเรมานั่งนึกวิเคราะห์งานของผู้เรียน เวลากินข้าวตอนนั้นครูก็ทำหน้าที่

ผลงานของผู้เรียนแต่ละคนนั้น แสดงศักยภาพของเจ้าของผลงาน ถ้าเขาสร้างรูปประโยคไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมกับเรื่องราวที่เขาเขียน ไม่เหมาะสมกับชนิดหรือรูปแบบงานที่เขียน เราก็จะช่วย给他เขียนงานได้ถูกต้อง ถ้าเราได้อ่านงานของเขาอย่างพินิจพิเคราะห์เจาะลึก ก็**จะเห็นทาง**ที่จะแนะพวกเขาได้ แม้แต่ภาษาที่นำมาใช้เขียน ผู้เรียนส่วนหนึ่งมักจะนำคำพูดที่ตนคุ้นชินหรือได้รับมาจากสังคมสิ่งแวดล้อม เขาก็จะนำมาเขียน เช่น “เสร็จแล้ว” “แล้วก็” “คือว่าอย่างนี้” “พอ...แล้วก็...” และอื่นๆ อีก ครูต้องบันทึกคำเหล่านั้นไว้ในสมุดบันทึกของครู ขอได้โปรดอย่าไปวงกลมหรือขีดเส้นแดงให้เปราะเปื้อนผลงานของเขา **จงสร้างทัศนคติต่อการรักการเขียนการอ่านให้เด็กๆ** วงกลมและเครื่องหมายขีดฆ่าคือสิ่งบั่นทอนความรู้สึกของผู้เรียน แต่การพูดคุยโน้มน้าวชี้แนะให้เห็นว่า สิ่งนั้นควรไม่ควรอย่างไร เด็กๆ จะยอมรับในสิ่งที่มีเหตุผล ผมเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนพร้อมที่จะพัฒนาตนเอง ครูที่ดีต้อง

ดึงความสามารถแท้ที่ซ่อนลึกอยู่ในตัวศิษย์ออกมาให้เห็นเป็น
ภาพลักษณ์ของศิษย์ผู้นั้น

ทัศนคติเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียน ถ้าเขาตั้งใจว่า เขาเขียนไม่
ดี เขียนไม่ถูก เขาอาจจะเบื่อการเขียนได้ และในทางตรงกันข้าม ถ้า
เขาเริ่มต้นด้วยความสำเร็จในผลงาน เขาก็จะตั้งใจในความสำเร็จครั้งนั้น
ไว้นานแสนนาน และจะเป็นแรงใจให้เขารักการอ่านการเขียน ดังนั้น
คำที่เขาเขียนผิด ภาษาพูดที่นำมาเขียนปะปนซ้ำๆ ในเรียงความของเขา
นั้น ควรให้เขารับรู้และพิจารณาบอกหรือปรับปรุงงานเขียนด้วยตัว
เขาเอง ครูเป็นเพียงบรรณาธิการที่คอยตรวจดูต้นฉบับ คอยแนะนำ ขอ
ยี้ว่าแนะนำไม่ใช่คอยสอน แนะนำให้ผู้เรียนรู้แล้วเขาเรียนด้วยตัวของเขา
เอง

เรียงความของผู้เรียนบางคน บางครั้งจะบอกเล่าเรื่องราวที่ซ่อน
เร้นอยู่ในจิตใจของตน เป็นความรู้สึกเล็กๆ ที่เขามีอยู่ เมื่อมีโอกาสเขาก็
ระบายออกมาให้เราได้อ่านได้รู้ ตรงนี้ครูต้องหาวิธีการช่วยเหลือเขา
ด้วย เช่น

สุขอยู่ที่ใด

เช้าวันหนึ่งเสียงโฆษณาสินค้าโทรทัศน์ดังว่า “สุขอยู่ที่ใด...”

หลังจากได้ยินคำถามจากเสียงโฆษณาอาหารสำเร็จรูปยี่ห้อหนึ่ง
ฉันเริ่มคิดว่า ความสุขไม่ได้อยู่ที่สิ่งนี้เพียงสิ่งเดียว ฉันตั้งคำถามกับตัว
เองว่า สุขอยู่ที่ไหน? คำถามนี้ทำให้ฉันงงววยปวดหัว เพราะเป็นคำถาม
ที่น่าฉงน

ถึงเวลากินข้าวมื้อเช้า ทุกคนกินอาหารอย่างอร่อยพร้อมๆ กับดู
โทรทัศน์ไปด้วย

สำหรับคนบางคน การอร่อยกับรสชาติอาหารอาจเป็นความสุข
แต่แท้จริงแล้วความสุขไม่ได้จำกัดอยู่ที่อาหารหรือสิ่งที่ชอบ สิ่งที่คุณ
คนยังมองข้ามคือ การได้อยู่ร่วมกัน ได้กินข้าวด้วยกันกับทุกคนภายใน
ครอบครัว

ถ้าตอนนี้ใครถามฉันว่า “สุขอยู่ที่ใด” ฉันคงไม่ลังเลที่จะ
ตอบว่า “ความสุขของฉันอยู่ที่ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ได้อยู่
พร้อมหน้ากัน”

ด.ช.วิสูตร ศรีพนมพงษ์ ป.6

วิสูตร ได้เล่าเรื่องราวที่**ค้างคาใจ** ให้เราผู้เป็นครูอ่าน ตรงนี้
สำคัญมาก ถ้าครูมองเพียงเพื่อค้นหาคำที่เขียนผิด ความที่เขียนพลาด

คอยแต่นำหลักภาษาเข้าไปจับ ครูก็จะมองไม่เห็นจุดแห่งการใช้ “**ใช่ เป็น**” ซึ่งเป็นจุดสำคัญมาก เพราะหน้าที่ของครูวันนี้คือ **โค้ช** คือผู้แนะนำชี้ทางให้ศิษย์เดินต่อไปข้างหน้า และลืกลงไปจากนั้น ครูคือผู้สร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวของผู้ศิษย์ให้ได้

ความคิดเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ที่วิสูตร นำเสนอในความเรียงเรื่องนี้คือความสุขที่แท้จริงที่วิสูตรมี และมั่นใจที่จะบอกใครต่อใครได้ว่า “ความสุขของฉันอยู่ที่ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ได้อยู่พร้อมหน้ากัน” ผมจึงเขียนแสดงความคิดเห็นลงไปว่า

“ครูอ่านเรื่องของวิสูตรแล้วครูชอบมาก ชอบที่วิสูตรสามารถเขียนเล่าความในใจได้อย่างตรงไปตรงมา ชอบที่วิสูตรมองเห็นความรักที่แท้จริง คือ ความรักที่ พ่อ แม่ พี่ น้อง มอบให้กันและกัน ครูเองนั้นก็เหมือนกับวิสูตร ตรงที่ความสุขอยู่ที่เรา พ่อ แม่ ลูก ได้อยู่พร้อมหน้ากัน รับประทานอาหารร่วมกัน ดูโทรทัศน์ด้วยกัน วิสูตรลองให้คุณพ่อคุณแม่อ่านเรื่องที่เธอเขียนนี้ แล้วเขียนเล่าถึงความคิดความรู้สึกที่คุณพ่อคุณแม่มีภายหลังจากอ่านเรื่องนี้แล้ว ครูคอยอ่านอยู่นะ

การนำความรู้สึกภายในจิตใจมาเขียนบอกเล่าให้ผู้อ่านอ่านได้ อย่างนี้นั้น นอกจากวิสูตรแล้ว ด.ญ.สวຍ เป็นอีกคนหนึ่งเขียนได้ดี เธอเขียนเรื่อง “วันแห่งความสุข” ว่า

วันแห่งความสุข

วันปีใหม่ที่ผ่านมา ฉันมีความสุขที่ได้เจอแม่ เพราะแม่ไปทำงานที่ตลาดกระบ้ง ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านมาก

ก่อนวันปีใหม่ แม่โทรมาบอกฉันว่า “แม่มีของขวัญมาให้ลูก” ฉันถามแม่ด้วยความตื่นเต้นว่า “จริงหรือคะแม่”

ฉันอยากรู้เหลือเกินว่า ของขวัญชิ้นนั้นคืออะไร มันสามารถทำอะไรได้บ้าง

พอถึงวันปีใหม่ ฉันตื่นเต้นกับการจะได้ของขวัญมาก แต่ก่อนที่ฉันจะได้รับของขวัญ ฉันต้องขึ้นไปแสดงบนเวทีก่อน พอฉันลงมาจากเวที ฉันเห็นแม่ของฉัน ฉันรีบวิ่งไปหาแม่ ฉันกอดแม่และบอกแม่ว่า “ของขวัญที่หนูอยากได้มากที่สุด คือการที่หนูได้กอดแม่” พอแม่ได้ยินแม่ร้องไห้

แม่พูดกับฉันว่า “ลูกรู้ไหม แม่รักลูกที่สุดเลย” คำพูดของแม่ทำให้ฉันน้ำตาไหล

ฉันอยากบอกแม่ว่า “หนูอยากให้แม่กลับมา เพราะพอกับหนูและน้องรอแม่อยู่ หนูรักและคิดถึงแม่ หนูจะเป็นลูกที่ดีของแม่ตลอดไป หนูรักแม่”

“สวย” (นามสมมติ)

อ่านงานเขียนของ “สวย” แล้ว ผมมีความรู้สึกเล็กๆ ว่า ผลงานชิ้นนี้มีอะไรซ่อนอยู่ในบางประโยค จึงอ่านทบทวนหลายครั้งก็มั่นใจว่า **“พึงระวังในการเขียนแสดงความคิดเห็นกลับ”** เพราะถ้าเขียนไปโดนใจทางด้านลบ ก็เท่ากับเราไปสะกิดแผลใจของสวยให้เกิดแผลใหม่ขึ้น นี่คือ ความคิดพึงระวังเพราะผมไม่รู้จักสวย ผมเพียงแต่อ่านผลงานของเธอแล้วมองเห็นว่า **ข้อมูล** ที่ค้นพบในงานเขียน น่าจะเป็นสื่อในการ **“ใช้เป็น”** จุดชี้แนะหรือเสริมแรงใจให้เธอได้ แต่ผมต้องแสดงความคิดในขอบเขต ผมตระหนักเสมอว่า เรื่องเล่าของผู้เรียนที่เขียนสะท้อนความจริงออกมาในรูปแบบต่างๆ ที่เขาสามารถแสดงออกมาได้นั้น ครูและผู้เกี่ยวข้องไม่ควรมองข้าม แม้บางเรื่องอาจจะเป็นจุดเล็กๆ ในสายตาของผู้ใหญ่ แต่ทว่ามันเป็นจุดที่ยิ่งใหญ่ของเด็กคนนั้นได้

การที่เด็กๆ เขียนเล่าถึงความรู้สึกของตนให้ครูและผู้ที่มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเขานั้น นับว่าเป็นเรื่องดี เพราะเราจะได้ร่วมกันหาทางช่วยแก้ปัญหา นั้นให้มันทุเลาเบาบางลงจนกระทั่งหมดไปได้ เมื่อเหตุปัจจัยพร้อม

ผมจึงเขียนแสดงความรู้สึกว่า

“ครูดีใจด้วยที่สวยได้รับรางวัลอันสูงค่าจากคุณแม่ ครูก็คิดเหมือนสวย คือ ไม่มีรางวัลใดยิ่งใหญ่เท่ากับอ้อมกอดของคุณแม่ และครูก็ดีใจกับคุณแม่ของสวยด้วยที่มีลูกอย่างสวย คำสัญญาที่สวยให้กับคุณแม่คือ เพราะกันกันภัยให้สวย คำที่สวยเขียนว่า **“หนูจะเป็นลูกที่ดีของแม่ตลอดไป”** นั้นแหละ ครูขอให้สวยประพฤติตนอยู่ในธรรม มันคงต่อคำสัญญาที่ให้ไว้กับคุณแม่ ครูเชื่อว่าสวยจะต้องประสบความสำเร็จในชีวิตของสวย

สวยส่งเรื่อง “วันแห่งความสุข” ให้คุณแม่อ่านด้วยนะ คุณแม่จะได้ภูมิใจในตัวลูกสาว

ว่างๆ เขียนเรื่องใหม่ให้ครูอ่านอีกนะ

สำหรับงานเขียนที่ครูอ่านแล้วสบายใจ ไม่ต้องนึกถึงภูมิหลังของผู้เขียน เพราะเรื่องที่เขียนเป็นเพียงเรื่องเล่าเรื่องสนุกๆ หรือที่ผู้เขียนประทับใจ จะมีบ้างก็เพียงนักเรียนบางคนมักจะ

1. เขียนข้อความซ้ำๆ หรือใช้คำซ้ำๆ
2. เขียนนวนกวนอ่านเข้าใจยาก
3. เขียนไม่ถูกหลักภาษา
4. เขียนคำผิด
5. นำภาษาพูดมาใช้เป็นภาษาเขียน

สิ่งเหล่านี้ครูอ่านพบแล้วบันทึกไว้ในสมุดตรวจงานของครู เพื่อนำมาพูดคุยกับเจ้าของผลงานรายบุคคลหรือถ้ามีผู้เขียนผิดพลาด หลายๆ คนก็นำมาสอนในชั้น แต่ไม่ควรนำคำหรือความที่ผิดพลาดของใครคนใดคนหนึ่งมายกตัวอย่าง ครูควรสร้างตัวอย่างขึ้นมาใหม่เพื่อจะไม่เป็นปมด้อยของใครคนใดคนหนึ่ง และไม่ควรเขียนลงไปในงานของผู้เรียน เปิดโอกาสให้เขาแก้ไขผลงานของเขาด้วยตัวของเขาเอง ภายหลังที่เขาได้เรียนรู้แล้ว

ตัวอย่างงานเขียนที่ครูเขียนแล้วสบายใจ เช่น งานเขียนของ ด.ญ. ณิชนันท์ ทองสุข ป.6 เธอเขียนเรื่อง

“เข้าค่ายสุดวิเศษ”

วันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2555

วันนี้ฉันเข้าค่ายลูกเสือ ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นเวลา 3 วัน 2 คืน ฉันเดินทางถึงค่ายที่พัก ชื่อว่า “ค่ายริมน้ำ” ฉันเข้าที่พักมีเตียง 2 ชั้น วางติดกัน ยาวเรียงเป็นแถว

ที่ค่ายนี้มีกฎอยู่ว่า “ถ้าใครทำผิดร้ายแรงจะต้องถูกส่งตัวกลับบ้าน” ตอนเย็นเขาให้ไปอาบน้ำ เตรียมทำอาหารเองในหมู่ เมื่อฉันอาบน้ำเสร็จ คุณครูก็ตะโกนออกมาว่า “ใครลืมของไว้ในห้องน้ำรีบมาดู” ฉันคิดว่า ฉันคงไม่ลืม แต่พอฉันแต่งตัวเสร็จ ฉันนึกได้ว่าของฉันหายไปบางอย่าง

ตอนเช้าแถวครูประกาศของที่เหลืออยู่ในห้องน้ำ มันเป็นของฉัน และของเพื่อนอีกคนหนึ่ง

พอกินข้าวเสร็จ ผู้กำกับหมู่ลูกเสือ ประกาศชื่อฉันกับเพื่อนฉันที่ชื่อ ครีม ว่า “สองคนนี้มีผิดร้ายแรง”

วันแสดงรอบกองไฟ วันที่ 28 มกราคม 2555 ซึ่งตรงกับวันเกิดของฉัน และในวันที่ 29 มกราคม 2555 ก็ตรงกับวันเกิดของครีมเพื่อนฉัน

หลังจากแสดงรอบกองไฟเสร็จแล้ว ผู้กำกับหมูลูกเสือ ก็ประกาศ
ชื่อฉันกับเพื่อนอีกรอบ และบอกว่า ให้ไปเก็บของเตรียมตัวกลับบ้าน
ทุกคนเจียบกันหมด เขาเลยให้ฉันกับครีมขึ้นมานบนเวที แล้วเขาถามว่า
“ทำผิดอะไร” ฉันตอบว่า “ลืมของค่ะ” แล้วครูฝึกก็พูดต่ออีกว่า “ตอนที่
เขาทำกับข้าวเธอไปไหน” เขาถามเพื่อนฉัน ครีมจึงร้องไห้ แต่ฉันยังไม่
ร้องไห้ เพราะยังงงๆ อยู่ ครูฝึกพูดต่ออีกว่า “เธอทำผิดเพราะไม่ยอม
บอกว่า เป็นวันเกิดของเธอ” พอครูฝึกพูดเสร็จ ไฟก็ค่อยๆ หรีดดับลง
แล้วเสียงเพลงวันเกิดก็ดังขึ้น ฉันตื่นเต้นมาก โอ้! มันเป็นวันเกิดที่ฉัน
ดีใจที่สุด เป็นการเข้าค่ายที่สุดพิเศษ

ด.ญ.ณิชนันท์ ทองสุข ป.6

อ่านเรื่องจบแล้วผมก็เขียนให้กำลังใจว่า

ครูอ่านเรื่องที่หนูเขียนจบลงด้วยความสุข หนูเขียนเล่าเรื่องได้ดี
มาก แต่ละตอนที่เล่ามาชวนให้ติดตามอ่านต่อไป เพราะอยากรู้ว่า แล้ว
ผลจะเป็นอย่างไร

ณิชนันท์รู้ไหม หนูเขียนเรื่องเก่ง อย่าหยุดเขียน ฝึกเขียนบ่อยๆ
ต่อไปหนูอาจจะเป็นนักเขียนที่มากความสามารถ ครูขอแสดงความดีใจ
ล่วงหน้า

เอกสารอ้างอิง

ชนะ เวชกุล. การเขียนสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์โอ
เดียนสโตร์ 2524

ทองสุข เกตุโรจน์. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2519